

Després de la publicació d'un llibre

de contrarrèplica publicat en el número 14 de «BRUM» corresponent al dia 23 de Juliol no vacil·làrem ni mica en al·ludir el Sr. Visiedo, disposats a signar nostres articles, ¿Hi ha en això res d'innoble? Ho férem alentats pel desig d'escatir i aclarir moltes acusacions injustes llençades pels articulistes de «La Veu.» Ho férem perquè estàvem segurs de les nostres afirmacions, i com que els ideals que ens fan agafar la ploma no són cap pruïja inconfessable, estàvem disposats a què nostre nom figurés al peu dels nostres escrits.

¿Havia de contestar el Sr. Visiedo?

Si, forçosament, de cap de les maneres se'n podia descabullir. Tot home que no sigui un cretí hauria contestat.

I el Sr. Visiedo no ha contestat.

¿Com ha d'ésser qualificada aquesta actitud?

El Sr. Visiedo, aclaparat per no poder mantenir res de tot el que havia escrit amb pseudònim, hauria merescut potser la nostra benevolència, si en lloc de callar no hagués agreujat la seva posició amb una vilesa monstruosa.

El Sr. Visiedo, en lloc de mantenir-se dignament en el terreny de l'honor, on nosaltres, a desgrat seu, l'havíem menat, s'ha despenjat amb un altre article, també amb pseudònim al peu, però canviat, en el qual, a manca d'arguments forts per a defensar-se, es desplega en una diatriba rabiosa contra persones que res tenen que veure amb el mòbil d'aquesta polèmica, amb l'intent de desviar-la del camí de claredat i noblesa que havia emprès.

Sabiem fins a quin punt poden arribar els homes en qual lèxic no hi tenen escrites les paraules «dignitat» i «vergonya», però això volem dir-ho directament al Sr. Visiedo.

Al Sr. Gustau Visiedo:

Malgrat vostra astúcia, mai us serà possible aconseguir el dó d'ubiquïtat. Sols els artistes cinematogràfics tenen els «dobles» per a executar els treballs perillosos. Però vós no teniu res d'artista i tot ço que fa vostra «mà esquerra», és tan vostre com ço que feu amb la mà dreta.

Per què us ha fet tanta febre quedar com un home? I us diem això perquè vostra actitud no és solament indigna d'un home de carrera, sinó que és indigna simplement de tot home.

¿I després de tanta justa ignominia com hi ha damunt vostre encara goseu, per mitjà del vostre «doble» imaginari,

HEM llegit el llibre «Aires de la Terra» del convilatà Sr. Josep Cristià Llombart i ens entenem obligats a dir-ne als nostres lectors, quelcom. No gaire, perquè si afondíssim, hauríem de dir coses que no agradarien gens al Sr. Cristià i volem esforçar-nos en augmentar el volum de la part ben intencionada i minvar la mira egoïsta que ens sembla endevinar hi.

La crítica literària i artística ha estat ja feta en el número anterior per un company de redacció, però com que el llibre té dos matissos, un de literari i altre polític, examinarem encara que a passa volant aquest segon aspecte.

Admetem que en certes situacions hom ha de fer tot el possible per atreure's simpaties que puguin ajudar-lo a esquivar dificultats, però ha de tenir gran cura en els procediments per a evitar que els efectes no resultin contraris.

Es evident que la lloança és una lleminadura que agrada a molts, però

emprar els mots: *ironia, insídia, terreny noble, concupiscències, màxima concòrdia, cavallerositat, covardia, Ridícol, Ignorància, xipoll, «xacota»*; barrejat amb sofismes i arguments aclarits fins al punt que a vós us convé; elaborant, en conjunt, una píldora com una roda de molí, que ni els més ingenus podran empasar-se, i que vós heu llençat traidorament, com un artefacte mortífer, per a satisfer vostres odis?

¿Quin fat us ha xuclat el seny que no heu pensat que vostre «doble» anava a cometre una *insídia vil*; que en el *terreny noble*, vós hi sou foraster; que, no la màxima, sinó la mínima *concòrdia* en vós és una utopia; que la vostra actitud no té ni un bri de *cavallerositat*, perquè està plena de *covardia* i colgada de *ridícol*; que després de passar-vos una pilà d'anys en les aules universitàries, algú pot anomenar-vos *ignorant*, abans d'anomenar-vos cretí; que heu *xipollejat* grollerament en un bassal llotós, i que l'únic empastifat sou vós; que «*xacota*», aquesta paraula extranya, heu de veure-la sempre a flor de llavi de tots els vilatans, àdhuc dels que es diuen amics vos-

no ho és menys que les ofenses no agraden a ningú.

Per què, doncs, Sr. Cristià, no va vestir d'altra faisó la última estrofa de la poesia «Al diputat fill de Reus»?

*Al meu poble la llibertat hi perilla,
la democràcia s'hi troba acorralada;
Jaume Simó Bofarull, si estàs alerta
no vulguis que la injustícia hi tingui estada.*

Aquesta estrofa és una ofensa pels que actualment cuiden en nostra vila de la justícia dins el règim democràtic, i és tan recent que V. presidia la Corporació municipal en règim de dictadura!

Algunes altres coses trobaríem, de menys tamany però, que palesen les equivocacions polítiques de l'autor del llibre, però ja hem dit que no afondíem.

En la part «Dates de l'Autor» hi ha coses molt interessants que fan favor al Sr. Cristià però que perden tot el seu valor si es comparen amb altres dades que no figuren en el llibre, però que són conegudes per la major part de selvatans.

tres; que vostra actitud us fa indigna d'ostentar un títol acadèmic; que vós mateix us heu marcat al front un estigma que us privarà d'enfrontar-vos amb ningú sense enrogir i abaixar el cap?

Que també us podríem dir quelcom d'aquest mot que vostre «doble» ha escrit, i nosaltres ara ja havíem oblidat, i que, consultant els etimòlegs contesten: «*concupiscència*»: «*Abelliment i desig de béns terrenals; apetit desordenat dels plaers sensuals.*»

¿Hi heu pensat?

¡Nol Si hi haguéssiu pensat, aquesta polèmica en lloc d'acabar-la tan malparat, l'hauríeu acabat vençut si, però amb honra.

¿Teníem o no teníem raó en nostres afirmacions de l'article «Les responsabilitats que es demanen i les que no es poden demanar»?

A. S.

Nota de la Direcció.—Contra al rumor que ha circulat aquests dies dient que BRUM no havia publicat articles tractant problemes locals hem de manifestar que no és veritat. BRUM publica tots els articles tramesos per vilatans. També hem de manifestar que el Sr. Gustau Visiedo no ens ha tramés ni una lletra, en ús del seu dret per haver estat al·ludit en aquest periòdic.»